

Filosofen.

Jag byggaer min Lössal i närmaste dal,
 Den blir så förtrolig, så skuggrik och sval;
 Der skall Filosofen mig söka,
 Och sina principer föröka,
 Men lugn är min Lössal och tyst är min dal.

Der skall jag inrätta mitt eget Kapell;
 Som mig skall förnöja från morgon till
 qväll;

Och Nättergäln är Direktören,
 Han har första rummet i Chören,
 Foglarnes samliud skall göra mig säll.

En särlandeälla mig fallar till sig,
 Ljus och ofonstlad hon tillbiuder mig;
 Dess nektar, den rena kristallen,
 Dess bräddar, den blomstrande wallen,
 Och ingen får grumla minälla för mig. —

Ljust bortrinner tiden i lössalens famn,
 Mig söker ei Inctan, ei jag hennes namn;
 Ei kärleken tjuvar, ei sårar:
 Ei saknad af guld prästar tårar.
 Wänt mig ej ur drömmen, till buller och
 qwal.

Löfssåln.

Jag bygger en löfssal i närmaste dal
Den skall bli förtrolig, fast skuggrik och sval;
Der vill jag i vänskapens sköte,
Gå kommande dagar, till möte,
Samt dela min glädje och dela mitt qual.

Der vill jag slå upp mitt trefliga tjäll
Och lefwa der ostörd från morgon till qväll;
En vän skall förliufwa min lefnad,
Samt skänka mig nöje och trefnad,
Och blott des tillgifwenhet göra mig säll.

Den maka, som himlen mig hastwer bestårt
Är säkert min hela tillgifwenhet wärd,
Des önskan skall wara min wilja
Från henne mig ingen skall stilia;
Den tressen hon väljer skall blifwa min
werld.

Och nöjd om jag blott hennes bifall får,
Jag glad vill möta de kommande år;
Och skall så inrätta min lefnad,
Att ständiger lycka och trefnad
Mig följande skall ställa, från werlden jag går.

Så sönng jag glad min ungdoms wär
Ei länande ogräset afunden sår,
Ei falska människors snara;
Jag aktade då ingen fara,
Men ungdomens glädje likt bubblan förgår.

De Luftslott som fordom jag bygde så säll
Och Huldinnans wärd i mitt fredliga tiell;
Sin werklighet alldrig skall hinna,
Ei nånsin jag lugnet skall finna,
Utsaknaden tård, skall jag nalkas min qväll.

Sällskapsång.

Endåsalig den, som stödd på eget stop,
Till gäster inga gynnare behöfwer;
Men dricker brorssål med dem allihop,
Och har ändå till slut buteljer öfwer.

Endåsalig den, som hungrig flockan två,
Ei väntar fremmande, när han ser faten,
Och, när han gäspar, utan frus kan gå
Att taga sig en middagslur på maten.

Endåsalig den, som, fri ur twångets band
Kan, bäst han gitter, prata eller siunga,
Och när han bara fått en tår på tand,
Ei är så noga om en tand för tunga.

Endåsalig den, som får, med hjertlig fröjd,
En glad och god och egen gumma flappa,
Som är så nöjd, när hon ser gubben nöjd.
Och säger: Driick, och håll dig rolig, Pappa,

Endsalig den, som alltid lefwer wiß
Att ei hans privilegium inskränkt blifwer;
En glädjen är hans Fidei-Commisß,
Och slit och dngder hans Prerogativer.

K r o g e n.

(Sjunges under sin egen melodi:)

Bort wid en grind uti en skog
Ett litet gammalt tempel stog,
Dit hvarje man med längtan drog;
Det hade två fenster,
Och dörren till wenster.
Och hette frog.

Ett tempel utan torn gunås!
En gammal dörr förutan lås,
Ei minsta bok der kunde fås;
Församlingen surra,
Och Psalmen war hurra,
Och Choret: Båå.

En syndare der i sin nöd
Ei nånsin bad om dagligt bröd,
Ei eller om sin sälla död;
I skjortan stod Prästen,
På trösteln låg Västen,
Så rpsenröd.

K r ö g a r e n.

(Sjunges under sin egen melodi:)

Cornelius lefde femti år,
Wår Herre honom tog i går,
Han nykter nu bland Englar står;
Wid Abrahams sida
Är fåfångt förbida,
En brännwinstår.

Cornelius dog uppå en frog,
Just då han uti glaset slog,
Och Spelman till fiolen tog,
Men tiden war inne
Cornelii minne,
Det warar nog.

Cornelius wi ditt lif bese,
Penragel, Knotor — Uå och We!
Din lefnadsflaska tömt — Må ske!
Blott brännwin dig födde,
Du lefde och dödde
En Krogare.

Sång

Uf Kongl. Jönköpings Regimente under
Tåget till Norrige 1814.

Sjunges som:

Jch bin der Schlechte Bornaparte,

Junglingar, som hemma går
Förutan wapen, jag er spår:
Chor. Er lyser ingen Glicka mer,
Och inga Lagrar wänta er ::

Men jag är Swensst och frigare,
Som icke fruktar fulorne;
Chor. Från Ensklands slätter segersäll,
Jag wandrar nu till Noriges fiell ::

Wår Store Prins, Han för oss an,
Om segren ingen twisla kan
Chor. Den segrat har wid Leipzigs port,
Han fruktar icke Ekristian stort. ::

En Swensst är altad i all land,
Förakta de vårt brödraband;
Chor. Så skola norrman röna få,
Att ej med Swenskar skämtas må. ::

Den Tolfte CARL i wintren fall,
Marcherade till Fredrikshall.
Chor. Och döden mötte honom der;
Men Hjeltens död ej hämnad är. ::

Wi känna osvännernas swel:
Då Sverige börlat barda-lef,
Chor. Straxt kröpo de från bergen fram,
Och tänkte komma oss på skam. ::

Nu hämnens timme slagen är;
Men Swenskar ingen hämnd begär.
Chor. An bjuda wi en fridsam hand,
Kom Norrmån! knuten fridens
band. ::

Och hyllen snart wår Kung och Far,
Som är så mild mot en och hwar,
Chor. För Gud och Kung och Fosterland,
Kom Norrmån knuten brödraband. ::

Då gå wi till wår Fosterbygd,
Att lefwa uti fridens styg;
Chor. Musketten, alltid brukt med fog,
Bortbyts mot Malan och en Plog. ::

Förmente Prinsen.

Sag för soldater tycke här:
de lefwa fritt och gladt.
Hur skönt att se en wacker Karl
med plymen på sin hatt!
En fäkt och munter frigare
iag hand och hierta helst will ge:
och kommer Joseph snart igen, }
så sira wi förlofningen. }::

Sag älskar honom och med stål!
han älskar mig också!
Och om en tuss han af mig stäl,
tar iag af honom två.
Mitt hierta gladt och lifligt står,
blott iag min Joseph älska får.
ack, om han wore här igen, }
så sira wi förlofningen! }::

SEDERHOLM.

Elméns och Granbergs Tryckeri, 1830.

Huset N:o 4, Qwarteret Persaus wid Österlånggatan,
midt emot Källaren Sveriges Wapen.